

Spomini na pravljico o kačji kraljici

Šolska pot s Kogelske Gore na Suho nas je vodila mimo zelo strmega hriba, ki ga domačini imenujejo Pečnica. Ko smo se vračali iz šole domov, smo na poti pogosto opazili kače, ki so se sončile na cesti ali na kamenju tik ob njej. Seveda smo se včasih skoraj na smrt prestrašili, ko je nenadoma švignil modras tik pred nogami čez pot. V takih trenutkih smo se spomnili stare pripovedke, ki pravi:

Na pobočju hriba je pred davnimi časi stala kmetija, kjer so bile kače skoraj hišne živali.

Kar mrgolelo je od samih črnih in rjavih telesc in gospodar je bil zaradi tega že v skrbeh, zato je poklical čarodeja – „coprnika“, ki naj bi s svojo piščalko rešil kmetijo nadlo-

ge. Čudežni možakar je postavil samo en pogoj: „Ko bom piskal na svojo piščalko in vse kače tega kraja vodil v reko Dravo, mi nihče ne sme priti naproti.“

„Poskrbel bom za to,“ mu je odločno zatrdil kmet.

Naslednji dan se je že zgodaj zjutraj slišala prelepa melodija čarovnika, ki je s svojo čudežno piščalko res privabil kače z vseh vetrov. Živalce so mu ubogljivo sledile in počasi se je premikal ta nenavadni spreved proti deroči Dravi. Že se je slišalo šumenje reke in zdelo se je, da bo čarovnik srečno dokončal svoje delo.

Toda v tem trenutku se je zgodilo nekaj, kar se ne bi smelo nikdar zgoditi. Kmet iz sosednje vasi je pripeljal z mogočno konjsko vprego seno in z njo ustavil kačji spreved.

„Joj mene, joj mene!“ je zavpil čarovnik. Z gore je namreč s strašansko hitrostjo privršala velikanska kačja kraljica s krono na glavi, se ovila okoli „coprnika“ ter ga potegnila v globino reke.

Preostale kače so tedaj zbežale nazaj v širjave in daljave skalnate Pečnice.

Še danes lahko naletimo na to ali ono kačo, kraljice pa od tistega dneva nihče več ni videl.